

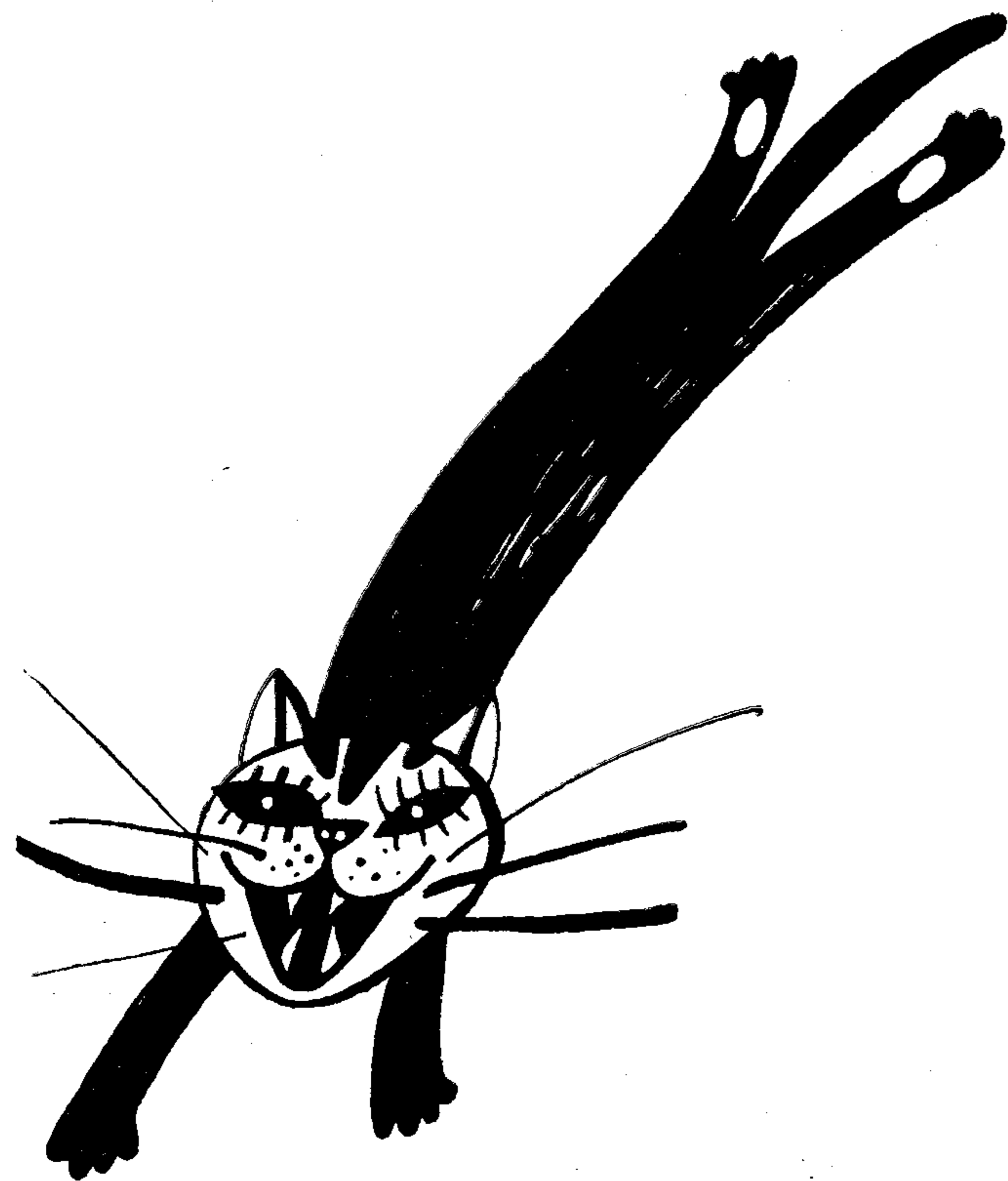
OLGA
FRANZOVÁ

ILUSTRACE

Rodný dům

Václava Šolce

Sobotka, září 1987

Až jednou bude psána zevrubná historie naší ilustrace pro děti, nebude možné přehlédnout nenápadné sešity pohádek, které vycházejí v edici Korálky. Mnohé z nich jsou totiž průběžným kamenem, první příležitostí mladých, začínajících ilustrátorů. Také pro Olgu Franzovou byly ilustrace pohádek v podání M. Tvrdkové v Korálku nazvaném *Létající koráb* (1977) jedním ze vstupů do hájemství ilustrace. Byl to vstup zdařilý, protože v něm prokázala nápaditost a zřetelnou osobitost přístupu k tomu, o čem ty pohádky vyprávějí. Na ilustrování pohádek se zřetelně ukazuje, že dát talet do služeb ilustrace určené dětem není ani snadné, ani jednoduché, jak by se snad na první pohled zdálo. Neznamená to jen dosáhnout jistoty v kresbě a barvou jen a jen kolorovat nakreslené. Jde o mnohem víc. A nad to je nutné dokázat všechny prvky výtvarné struktury podřídit jasnému záměru a jedinečnému přístupu v pojetí ilustrace, vlastnímu výtvarnému názoru. Ten nevymyslíš, ten nevznikne naráz. Cesta k jeho vyhranění je dlouhá a vede k ní jen jedno: trpělivá a poctivá práce. Dá se říci, že akademická malířka Olga Franzová má po více než deseti letech takovéto práce své hledačské údobí za sebou. Vyšla z expresivní kresby a stejné působnosti barvy a hledala, jak se dostat do světa vidění a fantazie dětí. Nezvolila si cestu nejsnadnější: její ilustrace od počátku zřetelně směřují k úsměvu. A to nejen vnějšími znaky, kdy se například zvířátka smějí, slunce má místo paprsku dlouhé paví pero apod. Víc než těmito evidentně humornými prvky dosahuje úsměvnost celkovou kompozicí ilustrace, jejíž barevnost, založená až na uhrančivě zářivých a plynule se proměňujících valérech, nezastírá dramatickosti situací ani osudovou tíhu života, ale zároveň z ní snímá napětí, strach, neklid, prostě všechno, co by kalilo čisté nebe dětství. Úsměv je tedy pro ilustrátorku Olgu Franzovou synonymem dobré pohody, onoho ovzduší, v němž se děti cítí bezpečně, dobře a hravě. Evokovat ilustrací atmo-

sféru náruče maminky — to je „hic Rhodus, hic salta“ pro každého výtvarníka. Olga Franzová se do tohoto zápasu pustila v polovině sedmdesátých let. Dnes má za sebou více než desítku knížek a mnoho ilustrací je rozseto v časopisech pro děti. Ilustrace ke knize Jozefa Pavloviče *Pohádky o samých zvířátkách* jsou nepochybně syntézou její dosavadní tvůrčí práce. Avšak víc než účtováním jsou východiskem. Je v nich totiž mnoho rysů a prvků, na nichž se dá stavět a které svědčí nejen o výrazné autorčině osobitosti, ale také o možnostech ilustrace pro děti vůbec.

JAROSLAV ŠIMŮNEK

OLGA FRANZOVÁ

narozena 1944 v Praze. Vystudovala Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze v ateliéru prof. Antonína Strnadla. Žije a pracuje v Praze.

ÚČAST NA VÝSTAVÁCH:

1979 — výstava k Mezinárodnímu roku dítěte, Praha
 1981, 1982, 1985, 1986 — Nejhezčí dětem
 1984 — Svět dítěte, Praha
 1982, 1987 — Obrázky ze Sluníčka, Praha

Z KNIH, KTERÉ ILUSTROVALA:

R. Pogodin: Odkud přicházejí mraky, 1976
 M. Černík: Kdy má pampeliška svátek, 1978, 1983
 J. Leskien: Červení sloni a zelená oblaka, 1981
 J. Žáček: Víš, kde bydlí zvířátka?, 1982
 J. Štroblová: Bál strašpytlů, 1982
 J. Hanzlík: Kam zmizela Aladinova lampa, 1983
 Čítanka pro 8. ročník ZŠ pro neslyšící, 1985
 J. Pavlovič: Pohádky o samých zvířátkách, 1987

Pro Čs. televizi dokončila sedm dílů kreslených večerníčků Pan Duha.

117. výstava ilustrací a grafiky v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1987. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, pobočka KPVO v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV, v Praze, Albatros, nakladatelství pro děti a mládež, v Praze. Vytiskl Mír 6, provoz 62, Praha 3, Čáslavská 15.